

гърбове към стената от викащи и ръкомахачи люде, за да струват път.

Така влязоха в манастирския двор. Заградили от всички страни своя любимец, тоя в чиито ръце тъй доверчиво бяха оставили съдбата си.

Горе, от чердака, крал Андрея и високите му люде наблюдаваха с почуда невиджаната гледка. Венгерецът си спомни своите вечно недоволни и разбунтувани боляри - не бяха ли убили първата му съпруга със собствените си ръце - винаги препълнени с нови искания, със желания за нови придобивки... О, ако народът му бе тъй единомушен, сплетен зад гърба му, ако той можеше да разчита на неговата обич, тъй както младият български самодържец, той лесно би се справил с безкрайните размирици и коварства на графовете си. А сега трябваше да се съгласи със всички условия на българите, само за да може по-скоро да се върне в страната си и да сложи в ред опасните недоволници.

Тълпата забеляза чужденеца-гост, нададе приветствени викове, събра се под чердака, размаха ръце, кърпи, калпаци...

Кралят на угрите... Кралят на угрите... ма знайте, мислите пребръд може би още преди на изникне в съзнанието на знатните, мисълта преброди народната душа: за венгерка ще женят Асена...

За две царски дъщери се бе пуснала мълвата до тогаз, на два пъти бяха идвали сватовски посолства, ала ^{за} нито една от тях, нито за Евдокия - дъщерята на Никейския император, нито за Мария - дъщерята на императрица Иоланта, народът бе изпитал радостно външение, или приветлива наклонност. Може би твърде близко, твърде познато бе родословието им, твърде изпъстрено с невесели спомани, Виж, венгерка... Друго беше. Дали имаше връстни дъщери вождът на кръстоносния поход?

Тази мисъл си задаваше неволно и севастократор Александър,